

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

• 70ος και 80ος μετρούντες χρόνο
δρρούμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἑνακόσια δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

• 80η του μηνός' Απριλῆ
και θρυλοῦνται τόσοι θρύλοι.

Χίλια διακόσια πενήντατρία,
λυσσὸν φρατέλοι μετὴν Αὐστρία.

Διαθήκη τῆς Κορώνας, ποῦ θὰ μένη' στοὺς αἰῶνας.

—
Α.

Φ.— Ὁ Ρήγας, ποῦ τὸν σκότωσαν μετ' στῆ Θεσσαλο-
ἀφῆσε διαθήκη, [νίκη,
πολύτιμο κειμήλιο και γιὰ τὴν φαμελιά του
και τὸν λαό, ποῦ δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν Βασιλεῦά του.

• Ἀγάπη μέσ' ἀνδοβολεῖ
κ' ἀγάπη βασιλεύει,
μ' αὐτὴν πατέρας ὀμλεῖ
και Ρήγας συμβουλεύει.

• Ἀγάπης Εὐαγγέλιο
ἀληθινὸ και τέλειο,
ιστορικὸ κειμήλιο
γιὰ τοῦτο τὸ Βασίλειο.

Καρδιὰ πατέρα λαχταρᾷ και φαμελιτὴ Ρήγά
μέσα σὲ λόγια ἄλλα.

Μιὰ διαθήκη, ποῦ πολλὰ, βρᾷ Περιωλῆ, σημαίνει,
και πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τὸν τωρινὸ γραμμένη.

Μιὰ διαθήκη Βασιλεῦά, ποῦ κλαῖς σὰν τὴν διαβάζεις,
κ' ἔκεινον ποῦ τὴν ἔγραψε σ' ἄστρα τὸν ἀνεβάσεις,
κ' ὁ κόσμος λείει πὸς τιμὴ
περιφανῆς ἀνήκει
σ' ἔκεινον, ποῦ κληρονομεῖ
μιὰ τέτοια διαθήκη.

Δὲν κληρονομεῖ μονάχα κάθε ποῦναι γεννημένος
σὲ Παλάτια και Κορώναις,
τὴν κληρονομεῖ κ' ὁ τόπος, τὴν κληρονομεῖ τὸ γένος,
ποῦ τὸ ὄδεσαν ἀγῶνες.

—
Τὴν κληρονομοῦν κ' ἔκεινοι,
ποῦ μακρὰν αἰῶνων θρῆνοι

και κακοις και μαυραις μοιραις
τους εκανανε τα ματια
να μη βλέπαινε πορφυραις
κι' ελευθερας γης Παλιτια.

Την κληρονομοι κι' εκεινοι, που τον εδανε μι'α' μερα
και' στους σκλάβους εκει περα,
κι' επλεξαν' απο φερετο' του της αγαπης των στεφανια
και του' καψανε λιβανια.

Εμπνευσμένη διαθήκη μέσ' από την Λευθεριά
δοξασμέναν Αθηνών,
μέσ' από την ξαστεριά
σαπφειρίων ούρανών.

Εμπνευσμένη διαθήκη
πριν ακόμη καμμι' Νύξη
στεφανώση τάρματά μας.

Διαθήκη ηρωική
πριν ακόμη πάμ' εκει
μέσα' στ' άγια χώματά μας.

Εσται' από τους άγωνας
διαθήκη της Κορώνας,
που σαν φωτεινή βολή άνωθεν λάμπουσα
και καρπογιαίς σκορπεί.

Διαθήκη, που' μιλει
μέσ' στου κόσμου της καρδιαίς,
κι' από ρόδων ευφωταίς
κι' άνοιξι μοσχοβολει.

Διαθήκη Βασιληά,
που μυρζει Πασγαλιά,
μέσ' από το φός βγαλμένη
και Βασιλικά γραμμένη
μέσ' στον ήλιο της Αθήνας την στιγμή, που με Κορώνη
πορφυρόχρηση στολίζει δημοκράτην Παρθενώνα.

Αέν' μιλει σ' ατήν καελς
Κορωνάτας άτηνής,
υπερφιάλος Σατράπης.

Διαθήκη της γαλήνης,
διαθήκη της ειρήνης,
διαθήκη της αγαπης.

•••••
Ε

Ρήγας μ' όλη την καρδιά του
συμβουλασει να κειθα τον
πάντ' αγαπημένα να ναι
κι' ενωμένα να αγωνανε.

Μ' αγαπία πάντ' αδελφική να βλέπουν την ημέρα,
και να λατρεύουνε κι' αυτοι
την Όλγα του την λατρεύει
και την υλογημένη τον αληθινά μητέρα.

Και λεί' στο παιδί του, που Βασιλιάς μας είναι:
 αγάπα την μικρή σου Πατρίδα, Κωνσταντίνε,
 και μ' όλη την καρδιά σου να την υπηρετήσεις,
 και ' στον λαό αυτής
 πίστιν κι' αγάπην να χης ελκωνική κι' ακλόνητον...
 εσύ! στον Βασιλέα, τόν δνωας αλησμόνητον.

Σ' έβριγη δείχνε πάντα περίσειαν στοργής,
 μεγάλωνε ' μπροστά της,
 και την μικρότητά της
 την περιβάλλει δόξης μεγάλης αλουργίς.

Αυτή τρανό δεν έχει και λαμπερό Παλάτι,
 άλλ' όμως έχει κάτι,
 όπου την μεγαλώνει,
 και την αναστηλώνει
 ' σπή γή, ' στην οικουμένη,
 τρανή και δοξαμένη.

' Αγάπα την μικρή σου Πατρίδα καθώς είναι
 και πάντα ' σι ' δυομά της βιομοδς λατρείας στήνε.
 ' Αγάπα την παιδί μου, με καθεμά θυσία,
 είναι φτωχή σε τόπους, αλλά σε φως πλουσία.

' Αγάπα την Πατρίδα, που κάτι τι σημαίνει
 και περφορημένη.
 ' Αγάπα την Πατρίδα, που μακριά θαρρεί,
 και την μικρότητά της τιμή της την θαρρεί,
 γιατί είναι μεγαλειό να μην την θέλουν άλλοι
 να γίνη ηρώ μεγάλη.

' Αγάπα την μικρή σου Πατρίδα, την ' Ελλάδα,
 ιδέας αφρασίας ερατεινήν κοιλάδα.
 ' Αγάπα την Πατρίδα τών πόθων, τών όνειρων,
 με Πάνθεον ήρώων, με Πάνθεον μαρτύρων.

' Αγάπα την Πατρίδα τοσούτων διανών
 πολιτισμού πηγών.
 ' Αγάπα την Πατρίδα, που Δήμος λαοκράτης
 γιά δημοκράτη πρώτο θέλει τόν Βασιλέα της.

' Υπόμεινε και θάρρει, και πριν άποφασίσης
 καλύτερα ν' άφήσης
 την γύστα να περδση, κι' έχει καλά ' στον νού
 πως Βασιλέας καλείσαι τόπου μεσημβρινού.

Και τούτος μη λησμονεί
 πως εύκολα θυμόναι
 κι' άμέσως πέρνει φόρα.

Και σε μια τέτοιαν ώρα
 λέει πολλά και κάνει,
 κι' έπειτα τ' άσχάνει.

Μέσα ' σ' αήθη του λαού καιρό δεν παραμένει,
 σαν μία φοδσκα σαπουνού σάξει και ξεθυμαίνει.
 Αύτός δεν λέγεται θυμός, αυτός θυμός δεν είναι,
 κι' έχει την σέψιν ήρεμον, κι' έμφορώνς συλλογίσου,

και μη ποτε τον ηλιον αφησης, Κωνσταντινε,
να βασιλευσης πορφυρους επανω της οργης σου.

Γ.

II. Συμπολίτη φίλιτατέ μου,
έν τῇ μέσῳ τοῦ πολέμου
μία τέτοια διαθήκη
εἶναι κι' ἄλλη μία Νίκη.

Μές' σου γένους τοὺς ἀγῶνας
εἶναι δόξα τῆς Κορώνας,
εἶναι Βασιλείας κλέος
τέτοια λόγια Βασιλέως.

Κι' ἐγὼ λέγω πῶς' στοὺς μέλλον ὁ λαὸς δὲν θὰ πεισιμῶνῃ
κι' εὐκόλα δὲν θὰ θυμῶνῃ
ἄψε σβῦσε σὰν και πρῶτα,
μήτε θ' ἀναπνέῃ χῶτα
ἐνὸς κι' ἄλλου Ραμπαγᾶ
καὶ περιφραδοῦς λογαῖ.

Δὲν θὰ στέκη κρηναῖος
πρὸ ρητορικῆς στομάχων,
θ' ἀνεγείρεται γενναῖος
πρὸ τῶν εὐγενῶν προμάχων.

Δὲν θὰ χάσκῃ πᾶ μ' αὐτοῦς,
θὰ προσέχῃ σὲ Στρατοῦς,
θὰ προσέχῃ και σὲ Στόλους,
νικητᾶς, ἀκτινοβόλους.

Ἐπερβόλους δὲν θ' ἀκοῦῃ,
μήτε Κλέωνας φληνάφους,
μὰ παιᾶνας θ' ἀνακρούῃ
καὶ θὰ στεφάνῳν τάφους.

Νίκας θὰ ζητοκραυαγᾶ
κι' ἀπὸ μέσα του θὰ βγάξῃ
πολεμικόρακτη λαλιά.

Καὶ κυτᾶζωντας τὸν Θρόνο
θ' ἀνιμῇ μὲ δάφνης κλάνο
Στρατηλάτη Βασιλεῖα.

Θάξῃ πόθο κι' ὄνειρό του
Κορωνάτου στρατιώτου
νὰ δοξᾶξῃ τὴν πορφύρα.

Καὶ δεῶ Ρήγισας θὰ ψάλῃ,
τὴν καινούρια και τὴν ἄλλη,
τὴν Βασιλίσσα τὴν χίρα.

Θὰ τὸν συγκανοῦν οἱ θρηνοῖ
Ρήγισας ἀγγελικῆς,
δοπυ' πόνεσε κι' ἐκείνη
πόνους λάτης λαϊκῆς.

Φ. — Κι' ἐγὼ λέγω πῶς' στοὺς μέλλον
φῶς ἐλπίδος ἀνατέλλον
θὰ μάς φέρῃ σὲ Πατριδος πανηγύρεις και θαλάας
καὶ σὲ γῆν ἑπαγγελίας.

Ἡ μικρὴ Πατρις θὰ κτίξῃ
τῆδ' μεγάλη τὴν φωλιά,
κι' ὁ λαὸς θὰ γονατίξῃ
μᾶρὸς σὲ μνήμα Βασιλεῖα,
ὅπου δίνει' στοὺς παιδι του μὲ τὸ Στέμμα, μὲ τὸν Θρόνο
και παράγγελμα μεγάλο:
τὰ παιδιὰ σου νὰ φροντίξῃς Ἕλληνας νὰ γίνου μόνι
Ἕλληνας και τίποτ' ἄλλο.

Ἐλληνόπουλα και κόνα,
καὶ σ' Ἕλληνική Κορόνα
και πορφύρ' ἀναθρεμμένοι.

Μέσα των Ἑλλάς νὰ κἀλῃ
μὲ κατάνυξι μεγάλη
γὰ τοῦ γένους τὰ τεμένη.

Ἕλληνας εἰς δια νάνα,
καὶ σ' τὸν νοῦ και σ' τὴν ψυχῇ,
νὰ κοιμοῦνται, νὰ ξεπᾶνε
μὲ δικὴ των προσευχή.

Πόθους κι' ὄνειρα γεμάτοι,
και σ' Ἕλληνικό Παλάτι
μ' Ἕλληνας προμάχους φίλους.

Ἕλληνας καθὸς και σὺ
μὲ μὴ πῶσι περισσῇ
σὲ μακρῶν αἰῶνων θρούλους.

Ἕλληνας τρανῆς ιδέας, μεγαλόφρονος σκοποῦ,
Ἕλληνας δαφνῶν, κοτιναιου,
και παιᾶνων χαρμοσύνων
μᾶρὸς στοὺς μνήμα τοῦ Παπτοῦ.

Ὁ Ρήγας τέτοια λέει' στοὺς πρῶτο του βλαστει,
τοῦ Θρόνου το καμάρι.
Ἄγάπα τὴν μικρὴ σου Πατριδα τὴν καιῦμένη,
πῶς το και' στοὺς παιδιὰ σου, κι' ἄς εἰν' εὐλογημένη.

Ἕλληνικό τὸ γένος,
γεια σου, μικρὴ μητέρα...
κι' ὁ γυλιὸς στεφανωμένος
φωνάζει' σ' τὸν πατέρα:

Δόξα μου ν' ἀγαπῶ
τέτοια μικρὴ Πατριδα,
δόξα μου νὰ κτυπῶ
γὰ τούτῃ τὴν ἀσιπία.